

fordres et særligt Kjendskab til Sportellovgivningen, for at kunne forstaae de mangfoldige Sætser, som deri indeholdes, nemlig ikke alene de ordinaire Retsgebyrer, men Afgift til Justitsfonden, pro mille Gebyr o. desl. Det er iøinefaldende, at naar disse Afgifter inddrages i Statskassen, ville de kunne simpliceres i høi Grad, og naar det derhos bestemmes, at Sporteltarten fra Tid til anden skal underkastes Revision, saaledes som Tilfældet har været med Toldsatserne, saa vil altid den Indtægt, som Statskassen behøver, og det Beløb, som Folket hidtil har erlagt, kunne erholdes ialtsald ved en Forhøielse af Gebyrerne, naar det nemlig skulde vise sig, at Totalbeløbet havde udgjort mindre end man havde paaregnet. Jeg troer, at de sportulerede Embedsmænds Stilling, i Tilfælde af, at en saadan Reform fandt Sted, vil blive langt heldigere end tidligere. Den vil være heldigere, naar de ikke selv skulle opkræve deres Indtægter, men erholde dem af Statskassen. De ville staae paa en heldigere Fod ligeoverfor deres Medborgere, idet de oppebære Stateus Indtægter, og de ville ikke være underkastede den Misgjendelse, der stundom er forbunden med Oppebørselen af deres egne Indtægter, især naar disse beregnes efter Lovbestemmelser, der ikke er let tilgængelige for Enhver. Med Hensyn til en fremtidig Formuesskat vil det være Embedsmændene langt tjenligere, at deres Indtægter kendes af Enhver, ligesom ogsaa med Hensyn til deres fremtidige Pensionering. Man vil da undgaae Anvendelsen af den temmelig ubillige Bestemmelse, at de sportulerede Embedsmænds Indtægter skulle reduceres 33 $\frac{1}{3}$ pCt., inden Pensionen fastsættes.

Multig tør denne Udtalelse give Anledning til Svar fra den høitærede Finantsministers Side.

Finantsministeren: Ja, naar det Spørgsmaal, som den sidste ærede Taler har rettet til mig, lod sig besvare saa bestemt, som den ærede Taler ønskede, da var een af de væsentligste Hindringer, som staae i Veien for et nyt Gagerementis Udarbejdelse, allerede bortffjernet. Thi det er netop den Hindring, som er den væsentligste for at bringe et nyt Gagerement istand, at der er saamange Em-

bedsmænd, der ere lønede med Sportler, Procenter o. desl. Det er vistnok hovedsagelig Justitsembedsmændene, om hvem dette gjælder; men dog gjælder det ogsaa om flere andre, i større eller mindre Omfang, og det Spørgsmaal, som specielt interesserer den ærede Taler, hvad nemlig Justitsembedsmændene angaaer, er ingenlunde bragt til den Modenhed eller saaledes drøftet, at derpaa nu laader sig give et bestemt Svar.

Schytte: Ligesom Udvalget ved denne Paragraph har gjort adskillige Erindringer, som jeg maa tiltræde, saaledes skal jeg ikke nægte, at jeg ved de Bestemmelser, som saavel i denne Paragraph som i nogle af de efterfølgende ere tagne, har fundet, at der deels er gaaet frem med nogen Vilkaarlighed, deels at de Erindringer, som ere gjorte ved det oprindelige af Regjeringen forelagte Lovforslag med Hensyn til de foreslaaede Gager, ikke videre have tiltalt mig. Det er ganske vist, at man kan hverken forlange eller vente noget fuldkomment Arbejde i den første Finantslov, som udgaaer fra Rigsdagen, dertil er vort constitutionelle Liv vel for ungt, ligesom det ogsaa er meget vanskeligt, i Særdeleshed under de Omforminger i Bestyrelsen, som vor forandrede Regjeringsform har medført, at afveie mod hinanden, hvorledes Gagerne skulle fastsættes; men derfor troer jeg virkelig, det havde været særdeles ønskeligt, om man noget mere end skeet er havde afholdt sig fra at gaae ind i Details af disse Gager; navnlig kan jeg ikke negte, at det har været mig temmelig uhyggeligt baade at see og erfare, at der har været ført varme og vidtløftige Debatter om høist ubetydelige Summer, som vare foreslaaede af Regjeringen og som hørte ind under Regjeringsens umiddelbare Ressort. Jeg troer virkelig, at man havde gjort vel og vilde gjøre vel i at lade en saadan Forhøielse . . .

Formanden: Turde jeg blot gjøre den Bemærkning, at det vist var ønskeligt, at man undgik Critik over Forhandlingerne i det andet Thing. Det forekommer mig, at den ærede Landssthingsmand gik ind paa selve Forhandlingerne, og det er det, jeg mener, ikke bør skee.

Schytte: Jeg beder om Forladelse, jeg troede det blot var en aldeles personlig An-